

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

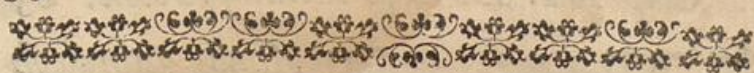
Athanasii Kircheri Fvldensis Bvchonii E Soc. Iesv. Prodromvs Coptvs Sive Aegyptiacvs

Kircher, Athanasius

Romae, 1636

Caput IV. De Colonijs dictis in Indiam, Chinam, Iaponiam, Tartariam deductis. Quid & vbi propriè Cathaia, Quis & vbi magnus ille Presbyter Ioannes. De Gryphibus & Pygmæis, & an hi propriè homines ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12784

CAP: IV.

*De Expeditione Aegyptiorū, seu Coptitarū, in Indiā,
Chinā, & reliquas Asiae regiones facta.*

Coloniae
copto-
Aethiopi-
cae Eccle-
siae.

CVM in India, China, cæterisque Asiae re-
gionibus, frequentia in hunc diem adhuc
extent Christianæ Religionis vestigia, operæ
pretium faciam, si declarato iam Syro-Coptita-
rum in China reperto monumento, hoc loco
quoquè monstrem, qua occasione, & via hi
Apostolici Viri in huiusmodi remotissimas pla-
gas penetrarint; hoc enim præstito, Aegyptum
non Christianæ tantum Religionis, in exteris re-
gionibus promouendæ; sed, & omnis super-
stitionis per totum orbem propagatæ Semina-
rium nullo non tempore fuisse, clarè patebit.
Verùm vt in re abstrusa clariùs procedam, pri-
mò sententiâs quorundam hîc de ijs proponere
visum est; vt illis discussis quid circa rem pro-
positam statuendum sit, luculentiùs patefiat.

Presbyter
Ioannes.

Primò itaque non desunt, qui huiusmodi
Colonias Christianorum in Chinam cæterasquè
Asiae regiones penetrasse asserant ope magni il-
lius Imperatoris Asiatici, quem Authores pas-
sim Presbyterum Ioannem vocant; Sed cum
maxima sit inter Authores de hoc Imperatore,
eiusquè Regnorum situ, qualitate, ac condi-
tione,

tione, cōtrouersia, antè ònia aliqua de ipso eiusq; Regnis ad clariorè rerū explicationē, a dferemus.

Quemadmodum igitur AEgyptiorum Reges primum Pharaones, deinde Ptolomei, Mauritanorum Seriphij, Persarum Xerxes quondam, & Artaxerxes, nunc Sophi dicuntur, ita Presbyteri Ioannis nomen quorundam Christianorum Principum à longo iam tempore denotat dignitatem. Quos quidem non apud AEthiopes, aut in vlla alia Africae parte, vt perperam multi opinantur; sed in Asia imperasse, peritiores conueniunt, quo tamen loco imperium habuerit, non est omnino compertum. Nam, quod quidam scripserunt eos fuisse Reges Cathaie, magis dubiam rem facit, cum hìce proximis annis cognitum sit, quicquid Cathaium est, ad Sinas pertinere, nec urbem esse vllam, aut regnum hac voce dictum, quod nunc extra Sinarum terminos reperiatur. Sic enim à Mathæo Riccio Societ. Iesu apud Sinas Præposito, geographica demonstratione priùs inuentum, & postea à Benedicto Gæzio eiusdem Societatis ex Regno Mogor Profecto, Cathaiumquè terrestri itinere ex industria inuestigante, satis exploratum. Non crederem ego procul à vero dissitum, præter illam terræ partem, quæ Cathai nomine intra Sinarum limites à nostris reperta est, aliam esse orbis plagam.

Vbi Imperium Presbyteri Ioannis.

Cathaium quod Regnum.

mul-

multò ampliorem per Asiaticos, Scythas, Massagetas, Seres, & Paronomifadas, vicinofquè circum effusam populos; Sinarumquè Regno à meridie, & occafu conterminam, cui, & Cathai nomen fuerit, & in qua is, de quo nunc agitur Presbyter Ioannes maiorum nostrorum ætate principatum tenuerit, quam Scythiã extra Imaum Ptolomeus, Paulus Marcus Venetus Imperium magni Cham, sacrae verò paginae, teste Aria Montano Gog, & Magog appellant de quibus, & Sibylla.

Paulus
Mar. Ven.

Sibylla l.
carm:

Αἱ αὖ σοι Γῶν, καὶ πᾶσιν ἐφεξῆς ἄμα Μαγῶν,
Μαρσῶν ἢ δ' Ἀγγυόσασι κατὰ μῶλον πηλάξῃ.

Hæc tibi Gogq; Magogq; alijsq; ex ordine cunctis.
Marson atq; Angõ tibi quot mala fata propinquant.

Hanc autem Scythiam veram Cathaiam esse plurima monstrant indicia, de quibus & Geographia arabica, per 4 integra climata posteriora tractat, traditquè hominibus, animalibus, minerisque refertam, Christianis florentem, ac immensis Caucafi districtibus circumuallatam, dictam Iagog, & Magog ita enim part. 9. clim. 5. lin. 21. refert.

Geographia
Arabica.

ومن قلعة خرنا مدينة تهامة في جهة الجنوب
أربع مراحل ومن مدينة خرنا إلى الجبل المسمى
قوقايا سبعة أيام وهذا الجبل الذي يبيط بياجوج
وماجوج

وما جوج وهو جبل قايم الخشب لا يصعد
الى شى منه البتة وان صعد لم يتوصل الى قنته
للكثرة الثلج المتعقد به وان لا ينحلل منه ابدا
ولان اعلى هذا الجبل عليه شبه اصاب ابدا
الدهر كله لا ينجلي عنه ولا يزول منه وهذا
الجبل خلفه من بلاد ياجوج وماجوج مدن كثيرة
وربما تعلق بهذا الجبل النادر من الناس فبرقى لترى
ما فى اعلاه وما خلفه فلا يرجع ولا يمكن
رجوعه انه لعدوان الحيوان عليه او اقبح الامم
الذى خلق للجبل على من طروا عليهم من
سائر الامم وربما رجع بالخبز الشاذ منها ويجبرانها
انه راي بالليل فى تلك الارض التى خلق للجبل
ذيرانا كثير واما بالنهار فلا يرى شيا الاضباب
وسرابا مختلطا متصلا وهذا الصنف.

hoc est A diuersorio Garada ad ciuitatem Tabamet
è latere australi 4 conficiuntur leuca (quarum
videlicet, vna in 25. passuum) à ciuitate Ga-
rada vsquè ad montem, qui Caucasus dicitur, 7 die-
rum iter est. Atquè hic mons Regiones Iagog, &
Magog circumdat (mons verò lateribus constat
adco arduis, vt nemo ea transcendere possit, & si
ascenderit nunquam tamen ad fastigium montis
perueniet, niuium inueteratarum, & in glaciem
concretarum copia impeditus; & quoniam ea nun-
quam

Altitudo
montis
Caucasi.

M quam

quam dissoluuntur, in vertice montis nebula cuiusdā iugis Caucaseis perpetuò insidentis similitudinem exhibent. Post montem verò multæ vrbes Iagog, & Magog. Et contingit non raro, vt homines huius regionis curiositate ducti ascendunt, visuri quid in supremitate montis sit, & quid à tergo eius, & non reuertuntur, & impossibilis est reditus eorum, vel quia à feris siluestribus dilaniantur, vel quia à reliquis populis post montem commorantibus capiuntur; Qui verò subindè redeunt incolumes, narrant quod in transmontana regione nocturno tempore multi ignes; diurno verò; nil aliud, quam nebula mixta caligine cernatur. Et paulò post linea 35. ait indigenas terræ Iagog, & Magog ignium, & rei cuiuscunquè luminosa cultores esse. Iterum in part. 7. climatis dicti lin. 34. in huius regionibus plurimos quoquè Christianos, seù Nazareos habitare. Et part. 8. lin. 18. magnam, dicit, vim auri, ex huiusmodi montibus colligi, & lapidum pretiosorum varia genera, item ferarum venationes, demum, magnum hisce regionibus Principem præesse. Quæ omnia Imperio magni Cham, seù Cathaio conuenire oculatus inspector Paulus Marcus Venetus l. i. c. 64. his verbis tradit. Ab Egrigaia Prouincia eundo versus Orientem, iter ad Tenduc ducit, (quam pleriquè Geographi cum Cathaio confundunt) in qua sunt ciuitates, & castra multa, vbi etiam manere

Christiani

Egrigaia
Prouincia

con-

Cap. IV. De Exped. Copt. Ind. &c. 91

consuevit Rex ille magnus, & toto orbe terrarum nominatissimus, vulgo Presbyter Ioannes dictus. Modo autem prouincia illa tributa pendet magno Cham, habens Regem de progenie Presbyteri Ioannis. Et licet ibi sint aliqui Idololatrae, & Mahumetani, tamen maior pars prouinciae fidem obseruat Christianam, & hi Christiani primas tenent in hac prouincia; praesertim est ibi gens quaedam Argon vocata, quae reliquis populis sagacior est, & eloquentior; sunt etiam hic Regiones Gog, & Magog, quos illi nominant Lug, & Mongug, in his locis reperitur lapis Lazuli, de quo fit azurum optimum; sunt etiam in montibus hisce prouinciae magne, minere argenti, & multiplices siluestrium animalium venationes; quae omnia apte conueniunt paulo ante allegatae arabicae descriptioni. De montium vero Iagog, & Magog altitudine, ita lib. 1. cap. 37. scribit. Hinc si discedas ad Orientalem plagam ascendendum tibi erit per 3 continuos dies, (videlicet arduas Caucasi rupes) quousque peruenias ad montem altissimum, & quo altior non est in mundo; nulla quoque ibi apparet auis propter frigus, & nimiam terre elevationem, quae pabulum nullum administrare potest animalibus. Ignis si quandoque ibi accendatur obstante nimia regionis frigiditate, non est ita lucidus, nec adeo efficax in sua actione, vt in locis demissioribus, (& paulo post.) vocaturque haec regio Belor omni tempore

Argon populus.

Gog & Magog

Mons altissimus.

Frigus in gens.

Belor

R. Abram
Pizol

byems effigiem præferens donec viator 40 dietas
absoluat . Hæc Marcus Venetus . Atquæ circa
hoc Regnum Belor antiquam , scilicet Sacarum
stationem , Tebeth principale Presbyteri Ioan-
nis in Cathaio Regnum , situm esse , tum Geo-
graphus Arabs , tum tractatus ארץ תעולם ארם dictus
R. Abraham Pizol clarè demonstrant . Ille qui-
dem id Begarger vocat , in qua & maximam
urbem esse sequentibus verbis asserit .

ومن سريقتها بلاد الغرغر ومدينتها العظمى لها
اثنا عشر بابا من حديد واهلها .

*In Orientali parte illius est Regio Begarger, cuius
vrbs maxima nominatur Centaba duodecim portis
è ferro instructa . R. Pizol cum Veneto id Balor
vocat, in quo, & Regnum Tebeth recens detec-
tum ait, Verba eius hæc sunt .*

מלכות באלור הגדולה העליון לכל אלה אשר כתבו הספרים אצלו
שיהודים רבים סגורים בו והוא בצד המזרחי הצפוני גם נתגדשו עוד
ישובים אחרים כחדוש הגלילות האלה המזרחים כיבשה יקרא ום
כשם יושביהם **בטיבט** צינכא בוקטארי עדרי אוראכאוס
וקרוב לזה למעלה מהכל עיר גדולה לאלחים אין כמוה תחת השמים
אשר סכלטוב להסהדברים היקרים ומתנהגים כפי הטבע

*Regnum, inquit, Balor magnum, & excelsum
nimis iuxta omnes illos, qui scripserunt Historicos
sunt in eo Iudæi plurimi inclusi, & illud in latere
Orientali, & Boreali, & sunt adhuc populi alij non
ita pridem detecti in eodem Regno, vocant eos indi-
gene*

gene, Tebeth, Zinegae, Bukchari, (lege Buccara) vsquè diarusa (lege Adiarochosa) Ariachosiam vsquè; Huic vicina vrbs est omnes alias vrbes magnitudine superans, penè diuina, non est sicut illa sub Cælo, in qua omnia bona reperiuntur. quæ sanè alia esse non potest; nisi Cambalu; quam vicinam Regno Tebeth omnes pene constituunt Geographi relationem Pauli Marci Veneti secuti, quibus omnibus ea congruunt, quæ de Regno Tebeth, eiusquè maxima vrbe Chaparanguè, atquè de monumentis religionis à Christianis quondam ibi relictis refert P. Antonius Andrada Lusitanus è Soc: IESV, qui cum incolas eius Religione Christianos inaudisset, è Regno Mogor anno 1624 plenam laboris difficultatisquè in id expeditiouem suscepit. Id autem vnum è magnæ Cathaiæ regnis asserit; Cathaiam autem, totam illam Asiæ partem complecti, quam extra Imaum montem Ptolomæus collocat, Seriam antiquitùs dictam, quam ab ortu terminant Oceanus, & China; Gangis fontes, Caucafi iuga, Parapanifus, & Aria à meridie; ab occidente tota intra Imaum coarctata Scythia; à Borea deniquè Oceanus Hyperboreus. Vndè patet totam illam Tartariæ magnæ plagam extra Imaum firmam nomine Cathaiæ, aut Regionum Iagog, & Magog intelligi. Ostendit hoc clarè supra citata Geographia Arabica,

Expediti
ni regnum
Tebeth.

Cathaiæ
fines.

bica, quæ de ijs per quatuor integra climata, agens, omnia, quæ miranda de ijs cæteri Auctores tradunt, confirmat, veluti de Pygmæis Cubitalibus, & insolitæ vastitatis volucris, in interiori recessu Regnorum Iagog, & Magog, seu Cathaia, degentibus. De illis ita part. 10 clim. 5. tradit.

ان في هذا الجز العاشر من الاقليم الخامس بلاد
ياجوج العليا وهي بلاد كثيرة عامرة وهم عدد
كثير وخلفهم خلق صغار جدا وهم كلهم
قصار جدا ونهاية القصر حتى ان الرجل منهم
لا يتجاوز ثلاثة اشبار ونسوانهم مثل ذلك.

pygmæi - Est in parte huius climatis Iagog regio multum habitata, & post eam homines inveniuntur, omnes minimi statura, in tantum ut ex ijs vnus 3 palmos, vel spithamas non excedat, & mulieres eorum similiter. Cui consentiunt omnes Septentrionalium rerum Scriptores. Ita Paulus Iouius in libro de Moscouitarum legatione. Ultra Laponas, inquit, in regione, inter Corum, & Aquilonem perpetua oppressa caligine Pygmaeos reperiri, aliqui eximia fidei testes retulerunt, qui postquam ad summum adoleuerint, nostratis pueri denum annorum mensuram vix excedant, meticulousum genus hominum, & garritu sermonem exprimens, adeo, ut tam Simie propinqui, quam statura, & sen-

sensibus ac iusta proceritatis homine remoti videantur. De his vide quoque Olaum Magnum, qui eos *Screlingers*, hoc est cubitales appellat. Certè meminerunt huiusmodi monstrorum Authores Grauiissimi, Aristoteles, Plut. Ctesias, Plinius, ac proindè ea aliquàdo visa esse vti non facillè nega-
 gauero; ita homines eos veros fuisse non facillè asseruero, cùm in hunc diem metallorum fossoribus huiusmodi monstrorum genus in profundioribus Terræ regionibus, quos dæmonculos Montanos passim vocant, comparere soleat de quibus ita *Georgius Agricola* fol. vlt. de animal. subter. Sunt deniquè mites quidam dæmones, quos Germanorum alij, vt etiam Græci vocant Cobalos; quod hominum sunt imitatores. Nam quasi lætitia gestientes rident, multa videntur facere, quum prorsus nihil faciant. Alij nominant virunculos montanos, significantes staturam, qua plerunquè sunt, nempe Nani tres dodrantes longi. Videntur autem esse Seneciones, & vestiti more Metallicorum, id est vittato indusio, & corio circum lumbos dependente induti. Hi damnum dare non solent Metallicis; sed vagantur in puteis, & cuniculis: & quum nil agant; in omni laborum genere se exercere videntur; quasi modo fodiant venas, modo in vasa infundant id, quod effossum est: modo versent machinam tractoriam. Quan-
 quam

Pygmæi
 vtrum alibi
 existant, &
 an veri ho-
 mines sint?

*Georgius
 Agricola
 l. vlt. de
 animal. Sub-
 ter.*

quam verò interdum, glareis laceffant operarios, rarissimè tamen eos lædunt. Nec lædunt unquam, nisi priùs ipsi cachinno fuerint, aut maledicto laceffiti, non dissimiles ijs dæmonibus, quos Gutelos, aut Trullas Germani vocant. Quos sexu, tam mulieris quàm viri ementito, cum apud alias nationes, tum apud Sueones maximè in famulatu fuisse ferunt. Hæc Georg: Agric:

Cui astipulatur quotquot in visceribus terræ auro scrutando operam dant; atquè ex horum numero ego dictos Pygmæos, si quando ab hominibus visi sunt fuisse sentio, qui homunculorum specie, in caliginosis huiusmodi regionibus, ad quas damnati sunt, apparentes, hominibus fabulæ de Pygmeis cubitalibus gruum antagonistis, occasionem præbuerint. Atquè hæc opinionem haud improbabilem esse, is facillè cognoscet, qui ea, quæ de dæmonum spectris in septentrionalibus regionibus passim comparere solitis Olaus, Iornandes, & Marcus Venetus de deserto Lop in Cathaio tradunt, diligenter fuerit perscrutatus.

Gryphes
in Cataio
seu Iagog,
& Magog

Porro De vastis volucris, seu Gryphibus Hyperborreis. p. 9. clim. 7. hæc tradit Geograph.

Geographia
Arabica.

قسم من هذا الجز التاسع من الاقليم السابع قطعه
من ارض ياجوج وماجوج الداخلة وحكي
وقطعه من البحر الزفتي وهو اخر البحر الشرقي
وهم

وهو ايضا مظلم وحكى صاحب كتاب العجايب
 ان في داخل بلاد ياحوج وماجوج نهريسمى
 المشهر لا يعرف له قعر فاذا تقاتلوا واسر بعضهم
 بعضا طرحوا الاسرى في ذلك الوادى فيرون عند
 ذلك طيور اعظاما تخرج الى من ان يصلوا الى
 اخره فترفع بهم الى تلك الكهوف فتاكل
 اجسامهم

*Continet hæc pars 9. climatis 7. partem Terræ
 Iagog, & Magog interioris, & partem maris piceis,
 narrat Author libri rerum mirabilium, quod ad in-
 troitum regionum Iagog, & Magog fluvius sit di-
 ctus Almashar, inexplorabilis profunditatis. Et
 occisorum in prælio corpora in hoc flumen proiecta, si-
 mul ac ingêtes quedam Aves conspiciunt, subito edu-
 ctæ in speluncam, quam è latere Montis habent, de-
 portant ibique corpora eorum deuorant. Meminit
 horum rapacium volucrum quoq; Beniaminus
 in itinerario suo, eosque circa eundem Borealem
 Cathaiæ tractum iuxta quendam maris fi-
 num astro Kefil seu Arcturo subiectum, ac pro-
 inde æstuosissimū ponit, in quem cum homines
 vi sæuientis maris fuerint coniecti, irre mediabi-
 liter eos mori necesse sit, nisi se ope dictarum
 volucrum, modo quodam admirabili (quem
 cognoscere non fuerit iniucundum) eripiant.*

R. Beniamin in itinerario vbi de Sinarum regione agit

לוקחים עירות בני בקר עמהם ואם יבא אותו הרוח וישלפים בים
הבקפא יקח העור ויכבה בתוכו וסבין אחד בידו ותופר את העור
מפנים כדי שלא יפנם בו המים ומפיל עצמו בתוך המים ורואה
הנשר הגדול ונקרא גריפון והוא סבור שהיא בהמה יורד ולוקח
אותו ומוציאו ליבשה והנה העילו בחר עמק לאכול אותו וממהר
האדם ומכה אותו בסבין והודגו ויוצא מן העור והולך עת
שמגיע ליבשה והרכה בני אדם ניצילים נענין זה

Bovum coria integra quam plurima in nauibus imponuntur ; qui cum in has maris angustias vento acti introducuntur singuli singula subeunt , atque collo introrsum complicato , ita consuunt , ne aquæ aditus pateat vllus : tum sese mouentes in mare conijciunt , quos cum maxime aquile illis regionibus familiares gryphes dicunt & prospiciunt : boues , aut alia animalia esse putantes , aduolantes eripiunt , atque in aridam transportant , tunc verò depositis in valle , vel monte incumbunt , vt ipsis disruptis pascantur ; verum opportuna celeritate vsus , qui intra corium includitur homo , feram ipsam gladio confossam vulnerat , & occidit , atque hoc pacto complures euadunt.

De narrationis huius veritate nolo disputare , vt pote à Rabbino facta , quod genus hominum huiusmodi fabulosis narratiunculis nullo non tempore delectari solitum nemo nescit ; hoc scio plerisque Geographos circa hunc extremum Septentrionis , & hyperborei Oceani tractum

Etum inusitatae magnitudinis Volucres ponere, quos Grifalcos Paulus Marc: vocat ijsque ad Venationes M. Chamũ, vti solitum tradit. Herberstenius quoque ex recentioribus memorat, tantę hisce locis fortitudinis Aquilas esse, vt vitulum aggredi non vereatur, huc fortę respicit quod cit. Marcus Ven: l 3. capite de monstrosę vastitatis volucre Ruc dicta *ελεφαντομάχος* narrat. Vt vel hinc appareat non sine causa tanta de hyperboreis Gryphibus ab Authoribus tradita fuisse. Certę Aegyptios Sapientes dicta monstra nequaquam latuisse, imo ea inter hieroglyphica, symbola relata ex Oedipo nostro clarę patebit; quare nemo miretur si nos in hac materia Copta seu Aegyptiaca ad Pygmeos, & Gryphes Scythicos dilapsos viderit, quo enim fine id fecerimus, & quanta sit huius digressionis vtilitas tunc apparebit; nunc ad instituti nostri semitam reuertamur. Atque ex his omnibus hucusque dictis tandem concludo; Tartariam, Scythiam, Regiones Iagog, & Magog vno nomine Tartarico Cathai, (quod Regna significat montibus, & desertis referta) comprehendit. Diuiditur autem Cathaia in maiorem, & minorem; maiorem Cathaiam immensa locorum hucusque inexploratorum intercapedine, à Caucaſo interlatera videlicet Oceani Hyperborei, & montes Sinarum ad Oceanum Orientalem vsque

Cathai,
montes &
deserta
significat
Tartaricę.

extensam, ibi in extremo Septentrionis angulo Americae isthmo quodam coniungi, ego mathematicis rationibus penè conuictus existimo; Minor verò Cathaia maioris præcipua pars est, quam nos (quicquid alij dicant qui cum Kitaisko seu nigra Cathaia eandem cõfundunt) cum PP. Soc. Iesu, qui eam diligenter explorarunt, aliam esse nõ dicimus, quam eam videlicet regionem quæ Borealibus Sinis cõtermina, Thebet, cuius quoq; paulò ante mentio facta est, vulgò appellatur. Atque in hisce vastis Cathaia regionibus longè latèque potentissimum istum Imperatorem, Presbyterum Ioannem dominatum Reges 72. partim Christianos, partim Ethnicos suæ ditioni subditos habuisse comperio; etsi multitudinem regnorum, multitudo nominum ei impositorum secuta, magnam passim Historicis præbuerit confusionis materiam. Quidam enim passim eum cum magno Cham cõfundunt. Alij Aschid vocant origine Persam; ita Almachin. l. 3 c. 4. hist. Sar:

Presbyter
Ioannes
varijs uo-
minibus
intitulus

كل من ملك فرغانه لقت يلا خشيل كما يسمى
ملك الروم قيصر الفرس كسرى

Omnis Rex Pharganae (ita Urbem Sogdiana, vocant) dicitur Aschid, quemadmodum Romanorum Imperator Caesar, aut Persarum Cosrai. Sunt qui cum Aethiopibus eum recenti nomine & ძი:ნდი

Iu-

Iuchanes Belul, idest, preciosum Ioannem nūcupent.
 Nonnulli in honorem Ionæ Vatis dictum apud
 suos Ioanam, omnibus, qui Imperiū illud tene-
 bant, cōmuni nomine haud improbabili conie-
 ctura asserūt. In his tamen Occiduis Ecclesiæ la-
 tinæ partibus Ioannem solitum appellari addito
 Presbyteri vocabulo, non quod is Sacerdos esset;
 sed quia Archiepiscopi primatis more Crucem
 erectam, quo religionis Christianæ defensorem
 se prædicabat, sibi præferri curabat. Vnde Sca-
 liger eum à Persica voce فرستخانی Prestegiani
 quod Apostolicū sonat, ita dictum putat. quas
 voces Occidui perperam intelligētes, pro voce
 Prestegiani (Presbyter Ioannes) scripserunt.
 verba eius subiungo. *Sanè non semel mirati su-
 mus gentem nauticæ rei penitus ignaram adèd terra
 marique potentem fuisse, vt ab Aethiopia ad Sinas
 vsque Imperij fines propagarit, Ab illis enim tempo-
 ribus eius Imperatoris noticia ad nos peruenit; Sed
 nomine Prestegiani quod persica lingua, quæ tota
 Asia ferè locum habet, vt in Occidente Latina, signi-
 ficat Apostolicū. quo nomine Christianum Regem et
 Orthodoxum intelligi constat. Nam Persicè فرستان
 Prestegiani, numero plurali Αποστολοι فرستخانی
 Prestegiani verò Apostolicus, velut قنسه فرستخانی
 Padesa Prestegiani; Rex Apostolicus arabicè ملك
 الوسري*

prestegia-
 ni Persicè
 dicitur.

Gentilitiū

الوسرى Melek alrassuli Aethiopicè ገገ-ወ : ከገረ-ጊዮ
 Negus Chauuarii dicitur. Magnum & latum
 ipsorum Aethiopū in Asia Imperiū fuisse indicio sunt
 Cruces Aethiopicæ; quæ in Iapan, Sina, & alibi vi-
 sentur; quin & Templū Thomæ Apostoli in Regio-
 ne Maabar situm, nil nisi Aethiopicum habet, Cru-
 ces, Structuram, & multa alia, & quod mireris no-
 men. hucusq; Scaliger. E quo discursu, benè qui-
 dem colligitur, ex Aethiopia in Indiā, Chinā, &
 cæteras Asiæ Regiones Colonias quasdam, quæ
 fidem Christianam illis in locis propagarent,
 traductas, quod & nos modo nitimur ostende-
 re; At quòd Presbyterum Ioannem origine
 Afrum, aut ex Asia pulsū in Aethiopia Rerum
 positum postmodū resedisse, dicat; omninò cō-
 fictum est, & omni fundamento, ut postea vide-
 bimus, caret. Diuersos enim fuisse Imperatores
 Africanum, & Asiaticum, magna meliorū Au-
 ctorum pars mecum consentit. Atque Asiatici
 quidem Imperium multos annos floruit, donec
 ad Dauidem quendam peruētum, qui ut Paulus
 Marcus Venetus tradit, à quodam duce Cinge
 dicto (qui in Imperatorem electus à Scythis,
 pro Presbytero Vncam caput appellari) prælio
 cum ingente rei Christianæ detrimento victus,
 & Imperij gloriæ, & Presbyteri Ioannis nomini
 finem imposuit. Quo tamen errore Presbyteri
 Ioannis nomen Abassino Imperatori datum sit,
 rem

Paul: Mar:
 Venetus.

rem apertam facio . Eo tempore quo nouas terrarum plagas maritimo cursu Lusitani inquirebant, magna per Europam celebritate ferebatur Presbyteri Ioannis nomen , dicebatur enim esse Imperator potentissimus , multorum Regnorū dominus, Religione Christianus, quo tamen esset loco erat incognitum . Ergo cum Petrus Couilanius, quem Ioannes II. Lusitaniæ Rex ad eum principem per mare mediterraneum primum, terrestri deindè itinere inuestigandum miserat; in Asiatica India ad quam deuenerat, audisset, in in ea Aethiopia quæ sub Aegypto est, principem quendam esse, longè potentissimum, qui Christianam profiteretur Religionem , ad ipsum se contulit ; cumque multa apud ipsum reperisset, quæ de vero Presbytero Ioanne constanti fama apud Europæos percrebuerāt, credidit illum esse, qui Presbyter Ioannes dicebatur; hic igitur primus fuit, qui Abyssinū Imperatorē eo cæpit nomine appellare , Eum deinde cæteri imitati, qui consequentibus annis Aethiopiam sunt ingressi, eundem errorem in Europam facilè inuexere. Cum itaque de Presbytero Ioanne loquimur, Abassinum Imperatorem nequaquam intelligimus, cum præter quam , quod ab Asiatico, toto cælo eius Imperium sit diffitum , nulla quoque in Chronologia Regum Aethiopiæ, vt ex ea patet, quæ in Vaticano latina habetur, de eius aut ex
Afri-

Cur Abassinorum Imperator quoque Presbyter Ioannes dicatur.

Damianus
à Goes

Quomodo
& vnde
Christiani
in hæc lo-
ca pene-
trarint.

Belech ci-
uitas Tur-
cheftan.

Africa in Afiam, aut ex hac in illam transmigra-
tione fiat mentio: imo expresse negat Damianus
à Goes l. de Aethiopum moribus, eum Presby-
terum Ioannem dici, aut vnquam dictum esse,
quod & Sacerdotes Aethiopes supra citati asse-
runt. Sed intelligimus maximū illum Asiæ Prin-
cipem, de quo in præcedentibus hætenus dictū
est. Illo enim eiusque successoribus longè latequè
in Asia Imperantibus, fidemque Christianam
egregiè promouentibus, aut vocatos, aut sponte
sua fama istorū Regnorum & promouedæ fidei
zelo, aut quod probabilius est dire illius persecu-
tionis, qua in Syria, Aegypto, vicinisq; Aethio-
piæ locis, ad supplicia sæuissima Christianæ vitæ
sectatores, passim inquirebantur, compulsos for-
midine è dictis locis fugientes in media Persia
Bactria Turcheftane substitisse, deinde in exte-
mas Asiæ regiones, paulatim longo exilio per-
uenisse, omninò verisimile est. Imò id luculen-
ter demonstrat superius adducta Syriaca inscri-
ptio, vbi Iizbuzad Archiepiscopus Sinësis dicitur
filius Noe Sacerdotis cuiusdā oriūdi ex ciui-
tate Belech Regni Turcheftan; quemadmodum
è Syriacis verbis hoc loco repetitis constat;

ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ
ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ
ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ ܘܢܘܥܝܢ

An-

Anno millesimo nonagesimo secundo & c. Iydbuzad Sacerdos & Archiepiscopus Cumdān ciuitatis regiae filius Noe Sacerdotis oriundi ex Belech ciuitate regni Turchestan & c. Turchestan autem Turcarum origine infamem Regionem eam esse, quam Sogdianam Ixarte flumine irriguam Ptolemæus vocat, magnæ Cathaiæ initium, & Ciuitatem Belech in ea sitā, clarè geographus Arabs part. 8. clim. 4. lin. 34. ostendit, vbi de Corasinorum Turchestanis peculiari prouincia agens, Ciuitatis Belech situm non procul à Samarcāda regia magni Tamburlanis Curia, celebratissima quondam vrbe constituit his verbis.

Samarcan-
da Regia
Tāburlanis

ان الجز الثامن من الاقليم الرابع تضمن جزا
من بلاد خراسان ومن زمران قصر علقمه
خمسة عشر ميلا ومنها الى سمرقند ستة ميلا
والطريق من سمرقند الى مدينة بلخ.

Est autem hæc climatis 4. octauæ pars, & continet
portionem Regionis Corasinae; & in ea 35. ARarman
vsque Kasaralkamat 15. miliaria; hinc Samarcāda
6. miliaria, & venientiū è Samarcanda in ciuitatem
Belech via est. Ex quo sanè luculenter apparet
Iydbuzadum Archiepiscopum dictum origine
Syrum, patria Sogdianum, seu Corasinum fuisse;
multos quoque ex Pagodum Regione, cæterisq;
Asiae regionibus in Chinam Euangelij propa-

O gan-

gandi causa penetrasse, ex superiori Syro-Sinica lapidis inscriptione ostenditur, quæ omnia curioso Lectori ulterius scrutanda relinquimus. Atque hæc de Colonijs in regna Presbyteri Ioannis, & in Chinam traductis sufficient.

Verè sentiunt qui in Indiam primò eos migrasse asserunt.

Porro qui Euangelicos hosce Viros plerosque primùm, è Syria, Agypto, Aethiopia in Indiã appulisse, eaque ad fidem Christi eorum opera conuersa, inde in Chinam, ob frequens, quod tunc temporis Indis cum Sinis maritimo itinere intecedebat commercium, è suis Colonias quasdam submisisse arbitrantur, vti verius ita certius sentiunt; cuius expeditionis factæ seriem breuibus apertam facio.

India à S. Thoma conuersa.

Meliaporæ occubuit.

Notum est, inter cæteras Asiæ Regiones S. Thomæ Apostoli prædicatione Christo subactas, vnam quoque esse ingentem illum Indiæ transmontanum districtum, qui à Promontorio Comorino Narasingam, & Bengalam vsque excurrens, Zeilanum Insulam celeberrimam è latere respicit; in qua dictus Apostolus innumerabili hominum (qui in hunc diem à S. Thoma Christiani Thomæi vocantur) multitudine ad Christum conuersa, sanguinem quoque suum fudit, quod Meliaporæ vrbe Regia, & Narasingæ metropoli contigisse, Malabarum Annales tradunt; & si quidam eum Calaminæ distincta Indiæ vrbe; vel vt perperam alij, Salaminæ in Cy-

pro

pro passum velint; quem quidem errorem ex mala vocis (*Calamina*) intelligentia irrepsisse, tum patebit, vbi, quis locus propriè *Calamina* fuerit, aperuerimus. Nota itaq; nullà huius nominis Urbē, teste Malabarū Chronico nec hodie reperiri in India, nec olim repertam esse; Sed loco *Calaminæ*; *Calurmina* legendum esse, quam vocem constat Malabaricam, compositam ex *Calur*, & *mina*, quarum hæc (*supra*) illa, *petram* significat, quasi dicat *supra petram*. Est autam *Meliaporæ* eo in loco, vbi S. Apostolus martyrio affectus traditur, ingens quædam petra, quâ in hunc diē, *Calur* Malabarica lingua vocant. Dum igitur Malabarū fasti eum *Calurminæ* passum esse tradunt, ea voce nequaquam Urbem quâdam particularem; sed vicinam *Meliaporæ* petram *Calur* dictam, quam Apostolus orandi gratia quotidie ascendere solebat, & supra quâ dū orationi incumberet, postea quoq; occisus est, intelligebāt. Vnde si à Thomæis quispiã, vbi S. Apostolus occubuerit, interrogarit, aliud non respōdebūt quàm *Meliapore* *Calurmina*, i. *Meliaporæ supra petram*; ita ore tenus mihi retulit vir fide dignissimus P. Petrus Paulus Godignus Lusitanus Collegij Soc: Iesu Cocini in India Rector, qui dū hæc scriberē Malabaricę provincię Procurator in Urbem aduenit; atque ita Annales Malabarum habere, & vnanimi con-

Calurmina non est Vrbs separata à Meliaporæ.

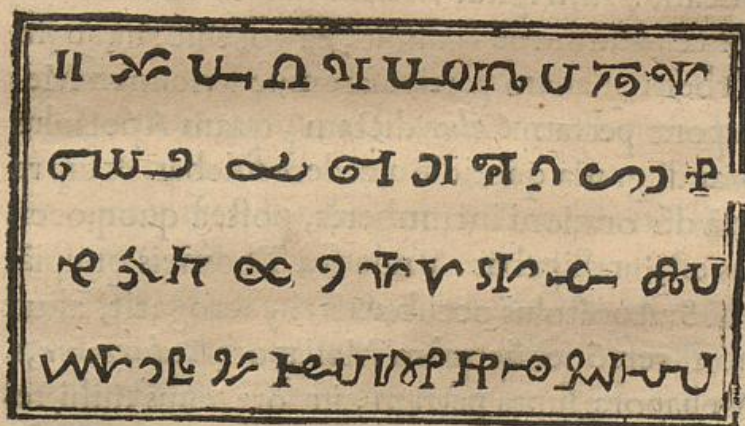
Componitur ex Calur & Mina. hoc supra petram.

fenſu ab omnibus Chriſtianis ita credi aſſeueravit; ita Crux ipſa mirabilis quæ dum S. Apoſtulus ſanguinem funderet ex ipſius ſanguinis fluxu expreſſa in lapide quodam miraculoſè compa-rens, in hunc diem Meliaporæ in Eccleſia Sãcti Thomæ, ſũma deuotione Indigenarũ conſeruata teſtatur; quin & id clariùs docet inſolito charac-terũ genere circa ipſã crucẽ ad perpetuã rei me-moriã incifa perigraphæ, quã ex hiftoria Xaueria-na P. Ioannis Lucenæ decerptã vnã cum myſticis Brachmanũ characteribus hic adnectere viſũ eſt.

Ioannes
Lucena in
vita S. Frã-
ciſci Xau-
erij. c. 5. fol.
17. col. 2
lin. pen;

Characteres myſtici in circuitu crucis ſcripti.

Hoſce characteres myſticos veterum philo-ſophorum fuiſſe, ſingulosque ſingulis dictioni-bus reſpondere, non ſecus ac AEgyptiorum my-ſticas notas Brachmanes aſſerũt; quamuis alij ve-ri-

risimilius existimēt singulis syllabis singulas respōdere vti ex Alphabeto linguæ Tamul, atq; earundem literarū Syllabario, quod in hoc typographio habetur, constat. Explicationem verò à Brachmane quodā factā & ex malabarica lingua in Lusitanam traductam supracitatus Lucena sequentibus verbis refert.

Depois que appareceo à ley dos Christãos em o mundo, dali à trinta annos à 21. do mes de dezembro morreo o Apostolo S. Thome em Meliapor, onde ouue conhecimento de Deos & mudança da ley, destruiçãam do dæmonio. Naceo Deos da Virgem Maria, esteue em sua obedientia trinta annos & era hum Deos eterno. este Deos insinou à doze Apostolos sua ley, hum delles veyo a Meliapor com hum bordam na mam, & fez hũa igreja, & el Rey de Malabar & o de choromandel, & o de Pandi, & outros de diuersas nacões, & Seitas se determinaram todos de boa vontade, concertandose entresi de se fogeitar à ley de S. Thome varam Sancto & penitente, Veyo tempo, que S. Thome morreo per mam d'hum Brachmene, & de su sangue se fez hũa Cruz.

Anno trigesimo, vigesima prima die Decembris, post legis Christianæ factam toto orbe promulgationem S. Apostolus Thomas, in Meliapore mortuus est; Vnde tenet cognitionem Dei, mutationem
le-

Cruz mi-
raculosa
fluxu San-
guinis S.
Thomæ
expressa

Miracu-
lum à S.
Thoma
factum.

legis, & destructione Demonis, Natus est Deus ex Virgine Maria, & sub eius obedientia 30. annos morabatur, & erat Deus sine fine. Hic Deus suam legem 12. Apostolos docebat, è quorum numero vnus aduenit Meliaporam manu tenens regulam fabri lignarij & palum (fertur hic palus è mari in littus reiectus eius fuisse vastitatis, vt cõplures Elephantes ad eum loco mouendum non fuerint sufficientes, quem tamen S. Apostolus pro Ecclesiæ constituendæ fundamento à Rege donatum, cingulo proprio alligatum, in virtute Christi & S. Crucis non secus ac paleam leuissimam traxisse traditur.) fecit Ecclesiam. Rex Meliaporæ, & Coromandeli, & Pardorum, alijque diuersarum nationum & sectarum (Principes) prompta omnes voluntate sese legi S. Thomæ certatim submittere (maximo viso miraculo) constituerunt. Venit tempus, quo S. Thomas occumberet Brahmani cuiusdam manu, & de proprio suo sanguine hæc Crux expressa fuit. Hact: Lucena.

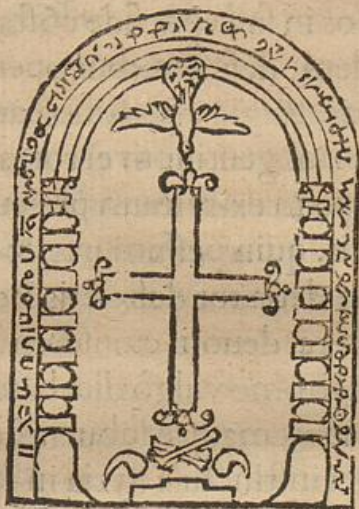
Miracula
Crucis.

Porro hæc Crux 18. Decembris festo videlicet B. V. quod expectatione partus Hispani vocant, quotannis tempore Missæ solennis in varios se colores mutare solet; quin & subinde sanguine cum sudore copiosissimo, emittere; quod tamen semper magnæ calamitatis imminētis prognosticū fuisse, experiētia docuit: Crucis veram effigie vnà cum characteribus hic apponendā duximus.

Pauo-

Cruce mi
S. Thomæ
Melaporæ

raculosa
Apostoli
in India.

Paulonis figura Cruci imminens insigne est Regis Narvingæ. Cætera quæ circa hanc crucem certis temporibus cõtingere solere diximus omninò mirabilia, lege apud dictũ Lucenã, & Oforiũ quem citat Baroniũ tom. I. anno Christi 57.

Extra scopum forsan hæc videri possent. Sed cùm in ea nescio quo casu inciderim, ea præterire hoc loco nolui, cùm vt eximiæ antiquitatis monumentum Europæ haud ita forsan notum, tùm vt, quomodo Breuiarium & Martyrologiũ circa locum passionis S. Thomæ intelligendum esset, hoc digressu Lectori forsan haud ingrato, patefacerm. quare ad derelictam semitam reuertamur.

Hæc itaque Indiæ transmontanæ Regio à S. Thoma Apostolo ad Christum conuerſa, cùm
mul

India v-
rios erro-
res imbi-
bit.

Extincta
religio su-
scitatur
per quen-
dam Tho-
mā natio-
ne Syrum.

multos annos in suscepta fide cōstanter perseue-
rasset, tandem deficientibus operarijs, & verbi
Dei ministris, Regio à pristino paulatim feruore
deficiens, varios gentilium errores imbibit; Vn-
de tota religio in extremum periculum deducta,
parùm abfuit, quin pessum iret; & isset sanè, nisi
Diuina Prouidētia tot deficiētis Ecclesie misera-
ta malis, opera deuoti cuiusdam viri natione
Syri, qui Martome vulgò dicebatur, hoc est Do-
minus Thomas, maturè subuenisset; Hic enim
singulari Dei instinctu è Syria in Indiam profe-
ctus, dum vineam hanc adeò incultam, squali-
dam, & tribulis spinisque horridam intueretur,
pro summa cura, qua Christianæ fidei propagan-
dæ tangebatur, eam sibi excolendam ratus, primò
Indigenarum animis cùm beneuolentia, tùm
authoritate, qua pollebat maxima (erat enim non
Natalium minus, quam doctrinæ eruditionisque
splendore, famaue insignis) lucrefactis, mox
Coadiutores Episcopos è Syria, & Babylone,
AEgypti (ita enim passim modò Cairum ap-
pellant) accersitos, per diuersa Regni loca con-
stituit, Syriacam linguam, qua in eadem Re-
gione Apostolus Sanctum Euangelium quon-
dam, vt traditio tenebat, prædicarat, introduxit,
nihil deniq; eorum, quæ ad Ecclesie incremen-
tum conferre possent, intermisit; hac ratione vi-
nea Christi in pristinum statum reducta, eos
pau-

paulatim progressus fecit ; Vt non iam proprijs contenta finibus , vberrimas propagines suas in omnē Indiā, & in Chinā vsq; extenderit. Verūm contigit tandem successu temporum, vt hi Suriani Sacerdotes Nestorianæ hæreseos labe infecti, quicquid proavi eorum in India laudabiliter in Christianæ religionis propagatione confecerant , ipsi prauis dogmatis turpiter destruxerint. Ita testantur dicti Malabarum Annales; ita Lusitani Annalium Indicarum scriptores Ioannes de Bairres & Didacus de Coutto . Ita deniquè refert P. Ludoicus Gusmanus in sua de Indicis expeditionibus historia Hispanico sermone cōscripta l. 2. c. 27. cuius formalia verba, ad maiorem fidei attestationem hic adiungenda censui. sic enim scribit.

Malabari-
ci Annales

Son muchos los Christianos que ay en la India con este nombre de S. Thome que passaran de ciento y cinquenta mil , aunque repartidos per diuersos reynos , y subiectos à diuersos Reyes gentiles y Moros. Tienen estos Christianos su Arçobispo , Obispos y Sacerdotes , que vienen da la Suria y communmente los prouee el Patriarcha Oriental de Babylonia (o Alexandria) y porque los Obispos non pueden venir a visitar esta gente, sino de tarde en tarde, paraque no les falten Sacerdotes , ordenan a los Niños, siendo muy perquénos de todas ordines

P. Ludoicus Gus-
manus.

P

an-

Syrè
 ܕܘܘܢ
 ܕܘܘܢ
 idè duod
 Don Thó

aunque non las exercitan hasta ser grandes. La causa de auer entrada estos Obispos, y Sacerdotes Surianos en la India, y tener tanta mano, y autoritad con los Christianos de S. Thome, se vn hombre llamado Martome Suriano, que en lengua Suriana vale tanto, come en la espanola Don. Era Martome hombre muy rico, y principal, y a esta causa tuuo entrada con los Reyes de Caranganor, y Colon; y con ocasion del nombre, que tenia de Thome, y su autoritad en aquella tierra, fueron sepe pegando los Christianos, que descendian del Apostol S. Thome y el se hizo como Cabeça dellos, amparando los, y fauereciendolos, y por esta via les fue ganádo las voluntades, y como el era Suriano facilmente les persuadio, que recibiesen, y admittiesen los Obispos de aquella tierra, haziédoles creer que aquella era la lengua, en que auia predicado Christo nuestro Senór en Hierusalem; y per configuiente, que los Obispos Surianos ensenauan la verdadera doctrina del Euangelio, y la que el Apostol S. Thome auia predicado à sus ante pasados. desta manera entraron los Obispos Surianos lo primero en los Reynos de Caranganor, Colon, y Cochin, y poco a poco se fueron estendido a todas las partes hasta a China.

Hoc est Multi in India Christiani quorum numerus ultra centum quinquagita millia ferè excurrit.

rit, Christiani Thomæ dicti, per varia regna diuisi, diuersis Regibus Gentilium & Maurorum subiecti reperiuntur. Habent ij suum Archiepiscopum, Episcopos & Sacerdotes, qui omnes è Suria veniunt plerumque eos ad huiusmodi expeditionem, Patriarcha Babylonio seu Alexandrino designante. Cum verò Episcopi non possint terras adeò remotas nisi admodum tardè & rarò inuisere, ne Sacerdotibus destituantur paruos adhuc pueros ordinibus initari solent, etiamsi non nisi in prouectiori etate, functiones suas exerceant. Causa verò cur Episcopi & Sacerdotes Suriani Indiam ingressi tantam sibi apud dictos Christianos auctoritatem conciliarint, fuit homo quidam natione Surianus, Martome nomine, quod in nostra lingua dominum Thomam significat. Hic Martome erat admodum diues, & excellens, & ob hanc causam intrarat cum Regibus Caranganor, & Colon, & cum occasione nominis Thomæ, & magne qua pollebat auctoritatis, Christiani Thomæ ei se coniungebant. Ita Martome veluti caput eorum factus beneuolentia sua ita omnium animos sibi deuinxit, vt difficile non esset, ijs de solis Episcopis Surie in Indiam recipiendis admittendis qua persuadere. Multùm ad hoc ijs persuadendum poterat lingua Syra, quam eandem esse demonstrabat, qua Christus Saluator noster in Hierosolima quondam esset usus; & qua S. Apostolus Thomas, suis maioribus sacrum olim promulgasset Euangelium

Christiani
Thomæ

Martome
natione
Syrus fidē
Christi in
India sus-
citāt.

Colonia
Syrorum-

lium: Hac igitur ratione Episcopi Suriani primùm Regnum Caranganor, Colon & Cochin ingressi paulatim omnes circa Regiones in Chinam vsque occuparunt. Hæc Gulmanus. Quæ omnia confirmat supracitatus P. Paulus Godignus, aitque eos in hunc diem aliam doctrinalem, præter Syriacam linguam nescire; hac omnia monumenta, omnes sacros & Ecclesiasticos Codices conscriptos tenere, omnes deniq; Literatos sacris potissimùm iniciandos ad hanc non secus, ac apud nos ad Latinam addiscendam teneri; addit, Vaipocotæ in Collegio Soc: Iesu, eam ex professo veluti ad Brachmanes conuertendos necessariam doceri. Unde indubitatè colligo, tam eximiarum in vltimos Asiæ fines expeditionum Authores alios nõ fuisse, quàm dictos Episcopos Surianos Thomæorum. Inter quos non Syros tantùm; sed & AEgyptios seu Coptitas, AEthiopesque fuisse abundè declarant supraallegata nomina patria lapidis marginibus Suriano caractere inculpta. Ut

لِسْبَا, Asba *سَبَا*, Saba *كُفْيُو*, kufio *تَابَنْوَيْو*, Tabennoio *كُوبْتِس*, Kubtris. *مِثْرُوَيْو*, Mitfroio

Quorum illa AEthiopica, hæc AEgyptia, cætera Syra esse, vel leuiter tantùm dictarum linguarum cognitione imbutus ignorare non potest. Dicebantur autem hi omnes promiscuè Suriani, vel quod totum illum tractum, qui est ab Eufra-

In India lingua Syriana apud Brachmanos hodiè adhuc viget.

Nomina AEthiopica AEgyptia, lapidi incisa.

te ad mare Erythæum vsque vnà cum extimis & citimis dicti maris littoribus Syriam latè dicerent; vel ob linguam Syram, aut Chaldaicam quam omnes doctiores profitentur; quemadmodum de Arabo-AEgyptijs & Aethiopicis Monachis supra ostendimus, & de Sinaitis monachis monstrat Beniaminus in suo Itinerario his verbis.

Beniaminus

ומשם שני ימים לרפידים ויושבים שם בני ערב ואין בו מישראל
ומשם יום להר סיני ובראש ההר כמה לבומרים הנקראים סור
ואניים ובגי ההר מצבר נקרא טור סיני ויושביו מדברים בלשון
תרגום והם תהת עול מצרים

Vnde in Raphidim duorum dierū iter est, vbi Arabes habitant, nullusque ex Israelitis est, Hinc verò ad Sinai montem vna die itur, in cuius cacumine fanum est Monachorum, qui Suriani dicuntur; in montis autem radicibus castrum magnum est, quod Tor Sinai appellant, huius incolæ Chaldaicè loquuntur, hoc est lingua targum. suntque huius loci incolæ Aegyptiorum, subditi: Hos autem Monachos Coptitas fuisse, librorum Coptorum in huius Arabiae desertæ monasterijs factæ testantur inscriptiones, quas in catalogo librorum Coptorum propositas considera. Patet igitur Ecclesiam Copto-Aethiopicam, quæ totam dicto modo Syriam comprehēdebat, vni Patriarchæ Alexadrino seu Cai-

Lingua
Targum

Commo-
ditas ex
Aegypto
navigandi
in Indiam.

Quid
proprie
Ophir

Cairano subdebat; in Indiam primò, atque hinc in Chinam cæteraque Asiæ Regiones, colonias factas nullo non tempore traduxisse. Nam cum Aegyptus optimos quosq; , & commodissimos maris Erythræi portus obtinuerit , ex Erythrao verò mari in Aethiopiam , Persidem ac reliquã denique Indiam non incòmodus traiectus fuerit , frequentissimam nullo non tempore vltro citroque fuisse commutationem, præter alias, celeberrima quoque illa Salomonis ex Asiongaber maris Rubri portu in Regionem Ophir facta, maritima expeditio satis declarat. Verùm quid Ophir hoc loco propriè sit. inter Interpretes admodum controuersum reperio; scio quosdam, Ophir pro ipso auro obrizo accipere, verùm horum opinio iam dudum explosa est; Alios verò per Ophir eam Regionem Americæ designare, quam Peru vulgò dicunt; quæ cum duplex sit Borea & Austrina , eas numero duali Paruaim dictas ex illo colligunt והורב זהב פרוים . & aurum illud aurum Paruaim. Ita Arias Montanus. Verùm cum non videam quomodo dicta classis in Antipodum Palestinæ prorsus & è diametro oppositum, disiunctum, ignotumque mortalibus Orbem, absque magnete, cuius tunc temporis vsum ignorabant, alijsque subsidijs, quibus freti nostri Archinautæ eum Orbem detexerunt , destituti, securè, & tam exiguo tempore peruenire potue-

tuerint; præterea quo animo aurum, gemmas, ligna pretiosa, cum tanto periculo in Regionibus adeò diffitis, quibus in vicinioribus, utpote Chersoneso aurea abundat, quærere attentarint? hæc inquã qui facere potuerint cū non videam, meritò eã opinionẽ veluti incongruã explodendã cẽseo. Certius itaq; & securius iter arrepturus dico, Ophir vocẽ Coptã esse, seu Aegyptiacam; qua Aegyptij Veteres eam Indiam appellabant, quæ continet Regna Malabar, Zeilanum, Aureã Chersonesum & ad eam spectantes Samatram, Moluccas, Iauas, aliasque vicinas Insulas Auriferas, in quas Hiram classẽ Salomonis statutis temporibus expediuisse, non aurũ tantũ, gemmã, lapides & ligna pretiosa, Pauones, Simiã, similiaq; quæ è dictis Regionibus, rebus huiusmodi refertis Classis Hiram secum attulit, testatur. Sed onomasticon nostrum Copto-Arabicum Capite de nominibus gentium id clarè docet. vbi $\text{O}\text{P}\text{H}\text{I}\text{R}$ $\text{O}\text{P}\text{H}\text{I}\text{R}$ Hend. quod & Indiam explicat. $\text{O}\text{P}\text{H}\text{I}\text{R}$ verò $\text{O}\text{P}\text{H}\text{I}\text{R}$ seu Indum, Ophir igitur nihil aliud est, quàm India; aurum verò Paruaim ego existimo fuisse ex $\text{P}\text{A}\text{R}\text{U}\text{A}\text{I}\text{M}$ Iauaim, hoc est è Iauis Insulis, ita enim has Insulas binas dici, apud Rabbinos me legisse memini. Cum itaque ex Erythræo mari in Ophir seu Indiam adeò frequens fuerit expeditio; certè hac vsos opportunitate, nõ Christianæ tantũ Reli-

Salamoni
Vnde au-
rũ aspor-
tatum.

$\text{O}\text{P}\text{H}\text{I}\text{R}$
Aegyptia-
cè Indiam
significat.

gio-

gionis propagatores; sed & veteres Aegyptios eorumque Hieromatas, & philosophos cum dictis Regionibus ingens habuisse vltro citroque commercium, varia Aegyptiorum in ijs relicta testantur monumeta. Inter ea Ormus seu Hormuz nobilissima Persici sinus Vrbs, prima Aegyptiorum in Persia Colonia, & comoda ijs qui in India trajcere volut, statio, quaq; ab Hermete AEgyptio, (a quo & nomen habet; *هرمز* Hormoz enim Arabibus idem est, quod Graecis *Ερμης* Mercurius) aedificata, Haithon tradit l. de Tartaris c. 6. Iterum Reges Persiae Aelius Spartianus, ab Osiride, Psammofires dictos asserit; nec imperite, Osiridem. n. primum in eas partes & dein in Indiam concessisse, Urbibusque exstructis populos ad meliorem viuendi normam redegisse, Diodorus sequentibus verbis tradit.

Ormus ab Hermete fundata.

In vita Adr:

l. i. c. 2.

Ἐπεὶ τὰ ποιήσαντα τὴν πορείαν δι' Ἀραβίας παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἕως Ἰνδῶν καὶ τῆς πέρας τῆς οἰκισμῶν, κτίσαι δὲ καὶ πόλεις ἐκ ὀλίγας ἐν Ἰνδοῖς, ἐν αἷς καὶ Νύσαν ὀνομάται, βελόμην μνημῶν ἑπολιτῶν ἐκείνης καὶ τὴν ἐξάφη κατ' Αἴγυπτον. φυτεύσαι δὲ καὶ κίττον ἐν τῇ παρ' Ἰνδοῖς Νύση καὶ δευτέρην τῆς τῆς φυτὸν ἐν ἐκείνῳ μόνῳ τῷ τόπῳ τῆς καὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν ἑμορον χῶραν. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς αὐτῆς πνευσίας ἑπολιτῶν κατ' ἐκείνῳ τῷ χῶρῳ, δι' ὧν παραχθέντας τοῖς μεταγενέστεροις τῶν Ἰνδῶν ἀμφισβητήται περὶ τῆς Θεῆς, λέγοντας, Ἰνδὸν εἶναι.

Hinc per Arabiam, secus mare Rubrum ad Indos vsque & Orbis habitabilis fines perrexit.

Nec

Nec paucas Indis Vrbes cōdidit, è quibus vnā vocauit Nysam AEgyptiē illius, vbi nutritus fuerat monumentum relinquere volens. In hac Indorum Nyfa hederam plantauit, quę præ omnibus Indiæ, & finitimæ terræ locis tantum crescit & permanet. Multa insuper alia sui in terras illas aduentus signa reliquit, quibus Indi posteriores inducti, controuersiam mouent super hoc Deo, & natione Indum esse contendunt; Huius secuti vestigia, frequentius postmodum huiusmodi plagas AEgyptios adijisse verisimile est. Certè Persarum Magos, Indorum Brachmanas, vti & cæteros Asiæ sapientes omnem philosophandi rationem, omnes circa Deorum cultum ritus, & cerimonias ab AEgyptijs nõ aliter, quàm hoc reciproco cōmercio accepisse, præterquàm quod clarè in vita Apollonij id doceat Philostratus; certè ipsa dictarum Gentium mores & consuetudines, id luculenter indicant; Cum in hodiernum diem in India, China, Iapone, Tartaria seu Cathaia, quin etiam in ipsa America, Solis, Lunæ, Siderum, Terræ, Animalium omnis generis cultum, nõ secus, ac in AEgypto ab immemorabili tempore, vigere intueamur. Polymorphas Osiridis & Isidis statuas, Apides quoq; Anubides, Canopos, & similia AEgyptiorum monstra ibi passim coli reperias; pyramides mysticas & magnificentissima Tempa Genijs ad AEgyptio-

Indorum philosophi omnem scientiam ab AEgyptijs hauerunt.

Idolatria AEgyptiorum in tota India passim adhuc viget.

Q

ptio-

ptiorum normam erecta, verbo AEgyptiacam rerum faciem vbique videas. Quæ omnia hic fusiùs declararem, nisi ea in primæ Oedipi nostri partis Syntagmate quarto (quam Simiam AEgyptiacam voco) fusiùs & particulatim pertractassem, quare Lectorem eò remittimus. Atque hæc sunt, quæ de Colonijs Coptitarum siue AEgyptiorum hucusque dicenda existimaui, de quibus non ignoro alios aliter forsan sentire posse; Verùm ista mihi visa sunt verisimiliora, potuissemque rei propositæ alias non contemnendas in medium rationes afferre, si aut instituti mei ratio id modò postulasset, aut mea interesset assensum à Lectoribus violenter extorquere. Sufficit nobis, ex AEgypto factas in totum Orbem expeditiones, qui vnicus noster scopus erat, dilucidè, et si fusiùs forsan, quàm par erat, hoc loco demonstrasse. Quare his relictis ad linguam Coptam postliminiò reuertamur.

